

A költészet és a női erő mítosza



HEKATÉ

a boszorkány

NIKITA
GILL

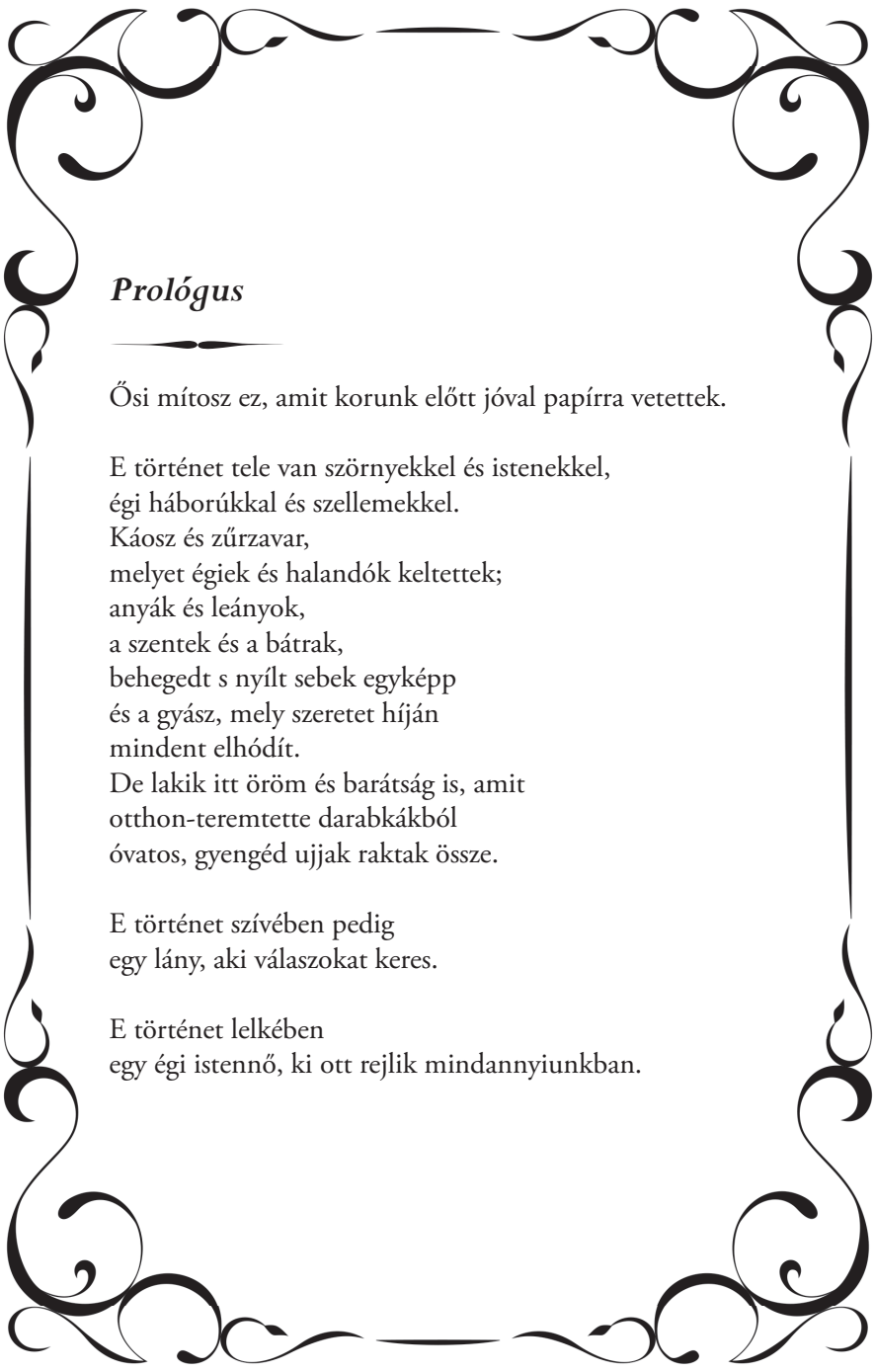
finep
selection

NIKITA GILL

HEKATÉ

a boszorkány

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026



Prológus

Ősi mítosz ez, amit korunk előtt jóval papírra vetettek.

E történet tele van szörnyekkel és istenekkel,
égi háborúkkal és szellemekkel.

Káosz és zűrzavar,
melyet égiek és halandók keltettek;
anyák és leányok,
a szentek és a bátrak,
behegedt s nyílt sebek egyképp
és a gyász, mely szeretet híján
mindent elhódít.

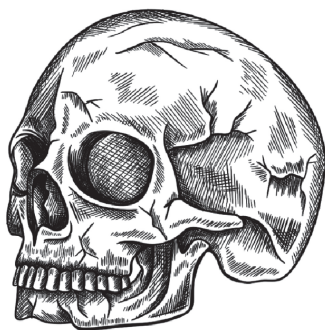
De lakik itt öröm és barátság is, amit
otthon-teremtette darabkákból
óvatos, gyengéd ujjak raktak össze.

E történet szívében pedig
egy lány, aki válaszokat keres.

E történet lelkében
egy égi istennő, ki ott rejlik mindannyiunkban.

A HÁBORÚ GYERMEKE

ELSŐ RÉSZ



Aznap, mikor megszülettem

az univerzum lángokban állt.
A lángok forrása pedig
egy belső háborúját vívó család.

Úgy nevezték, Titanomakhia.
Háború a régi istenek
és az újonnan jöttek között.

Testvérbáty testvérbátyra tör,
nővérek széjjelszaggattatnak,
apák csatáznak önnön gyermekeikkel.

És mit keres vajon egy csecsemő
e végtelen vérontás közepette,
e hatalmas égi terrorban?

A földön azt mondják,
ikhór, az isteneknek arany vére
hullott alá az égből.

Azt mondják, az isten-vér
arannyal festette meg
az erdők smaragdzöldjét.

Senki sem tudta a választ,
miképp érhet véget egy háború,
amelyben mindenki halhatatlan.

Ezért az univerzum lángokban állt,
és ameddig csak a szem ellátott,
nem volt más, csak zsarátnok. És hamvak.

Anyám

a jóslatok istennője volt
és a hullócsillagoké.
Amikor megszülettem,
egészen egyedül maradt.

Kiáltásait senki sem hallotta,
ahogy süvöltő kis testemet
méhéből kivonta,
és a karjába zárt.

Ezernyi csillag hullott
alá a kozmosz sötétjéből.
Volt, ki óment kiáltott,
mások áldásnak nevezték.

Anyám jobban tudta mindnél.
Halhatatlan teste addigra már
fel is gyógyult a szülés után,
s biztos léptekkel

a hálókamrája teraszára cipelt.
A karjában tartott, és együtt
néztük az éjjeli égboltról
aláhulló ezüst-permet vásznát,

melyre a tízezer éves háború
perzselő lángnyelveket festett.
A csillagok azért hulltak le, mondta,

mert ezer kívánságot
teljesített a nevemben.

Apám

a pusztítás istene volt.

Ősi és összezúzhatatlan,
még a kozmosz magvánál is erősebb.
Istenek közt is a legnagyobb.

Ezért hát az új istenek
minden róla szóló történetet eltöröltek.
Mert a történetek hatalommal bírnak.

Újabb háborúhoz vezethetnek,
vagy épp feltámaszthatják akár
a legerősebb ellenfeled is.

Olyan félelmetes istenség volt,
hogy a titánok tudták jól, senki más,
csakis ő nyerheti meg nekik e háborút.

Anyám azt mondta, egy pillanatra sem
ingott meg a belé vetett hite.
Azt mondta, apám nemhogy háborúban,

de még kockán se vesztett sohasem.
Túl fiatal voltam még, hogy megértsem mindezt.
Ám időnként a legcsodásabb hazugságokat

ismételgetjük magunkban,
hogy így menekülhessünk meg életünk
legsörnyőbb pillanataiból.

Otthon

A háború idején született gyermekeket
egy egészen másfajta agyagból gyúrták.
Mi hozzászokunk a robajhoz.

Megszokjuk a tüzet,
a dűledező épületek összeomlását,
és szánakozva tekintünk
a romokra.

Hogy is ne tennénk, mikor mást
nem is ismerünk?

Anyám egy palotában nevelt,
ahol a márványpadlót
meg-megrepesztették
a távolban összecsapó isten-fegyverek,
törhetetlen a törhetetlen ellen.
Az otthonunkat tartó
felhőszín oszlopok
szétporladtak a mennyekből morajló
üvöltések súlya alatt.

Azt mondták, ezeket a megszentelt csarnokokat
ezernyi kacagó nimfa látogatta,
s százával jöttek ide mindenféle ragyogó istenségek.
Mostanra azonban elnéptelenedett,
nem él itt más, csak én és anyám.
Mikor a háború kürtjeit megfújták,
az istenek, az én bácsikáim és kuzinjaim elmentek.
Végül mindenkinek döntenie kellett, melyik oldalra áll.
A titánok többsége apámat támogatta,
hisz végső soron mind isten-királyukat,
Kronoszt szolgálták.

Ám akadtak titánok, kik elárulták sajátjaikat.
Fegyvert ragadtak ellenünk,
és a másik oldalra álltak,
Kronosz gyermekei,
az olümposziak mellé.
Az új istenek mellé.

Az istenek gyermekei

egy halhatatlan örökkévalóba jönnek a világra.
Apáink apró testünket a fénybe tartva
áldanak meg minket a sorsunkkal.

Végzetünket még a fogantatás
előtt megszabják, azonban az én apám
már sehol sem volt,

olyan messzi háborúban harcolt,
hogy még csak ott sem volt, hogy lássa
elsőszülött leánya első lépteit e világban.

Anyám így szólt hozzám:
„Te különleges vagy, leányom,
és épp ezért meg kell lelned a saját utadat.

Nem egy átlagos gyermek.
Hatalmas dolgokra vagy hivatott.
Az ösvényen, melyet magad taposol.

Még nem vagy istennő, Hekaté.
Olyan kötelesség ez, mit magadnak kell felkutatnod.
És rá is bukkansz majd, meglátod, tenmagad.”

Azt hiszem, már akkor megismerte,
mivé leszünk egy nap. Azt hiszem,
meglátta, mit tartogat számunkra a sors.

Az utolsó nap

mikor már csak én és anyám maradtunk
ama málladozó falak mögött,
egy eldugott kertet találtunk, melyet a
perzselő ikhór még nem érintett, és ott leltünk vigaszra.
E rejtett menedék telis-tele volt
miljomnyi mágikus és halandó gyógynövénnel.
Anyám ezek közt egyet tartott igazán
becsben, a halványszürke *mólü* virágát.

A legendákban azt olvashatod, hogy a mólü volt,
mit Odüsszeusz használt, hogy magát megóvja
Kirké unokahúgom boszorkányságával szemben.
Csakhogy a varázslatos mólü első hajtása itt,
anyám kertjében sarjadt.
Egykoron olyan növény volt ez,
melyet csakis a jövődölés istennői termesztettek.
Illatából levendula és eső illata áradt.

Még most is látom magam előtt
anyám arcát, ahogy mozsarat és törőt ragad,
majd nektárrá zúzza össze a leveleket,
s nekem adja, hogy megigyam.
„Ígérem neked,
ettől újult erőre kapsz,
és erősebb leszel, mint bárki,
vagy bármi, minek útjába akadsz.”

Ahányszor a kezembe adta
én felhajtottam az édes,
levendula-, méz- és esőízű italt.
Egyszer azt kérdeztem tőle:

„Miért van szükségem ily erőre?”

De anyám elfordult, elrejtette
az arcán némán csordogáló,
sós cseppeket.

Mikor a hírnök megérkezett

törött szárnyai visszhangot vertek
szerte a düledező palotában.
Elég volt egyetlen pillantás,
s anyám *tudta*.

A hírnök apám jelvényét viselte,
de mikor a segítségére siettünk,
feltartott keze megállított minket,
teste a padlóra rogyott.

Odaértünk hozzá, épp akkor,
mikor véres szája szóra nyílt,
lábai alatt tócsába gyűlt
a sebeiből szivárgó ikhór.

„Minden
odaveszett.
Úton vannak.
Fussatok!”

Egyetlen szempillantás

és minden megváltozott.
Anyám, a mindig oly higgadt
istennő anyám arcát
egyszeriben a kétségbeesés maszkja takarta.

Hálókamrájába futott,
én pedig követtem, ahogy felkapott
egy tarisznyát és megpakolta
gyógynövényekkel és füvekkel, főzetekkel és...

„Anyám, mit csinálsz?!
Mi történt?!”
Akkor még gyermek voltam csupán.
S bár mint a többi halhatatlan gyermek,

én is gyorsan kinőttem kisdéd voltomat,
még mindig túl ifjú voltam, hogy értsem
e köröttem zajló, rémes dolgokat.
És anyám nem felelt.

Észrevettem azonban valamit,
amitől gyorsabban kezdett verni a szívem.
Bármennyire hegyeztem is a fülem,
nem hallottam a robajt.

A háború zaja... *elhalt.*

Anyám hozzám rohant,
s térdre vetette magát.

„Bátornak kell lenned, Hekaté!
Indulnunk kell, itt hagyjuk ezt a helyet.
A farkasok már az ajtóink kaparják.”

Üldöznek a farkasok

Fuss

Anyám felkapott,
és a testéhez szorított.

Fuss

Az ajtónál zengő üvöltés,
majd hatalmas robaj.

Fuss

Mezítláb, anyám
az ablakhoz sietett.

Fuss

Épp, mikor hallottuk, hogy az ajtószárnyak
égzengő reccsenéssel megadják magukat.

Fuss

És ahogy az anyám kivetette
magát az ablakon,

Fuss

üldözőink dobbanó léptei alatt
törmelékké vált az otthonunk.

Fuss

Kinyitottam a szemem, és
megláttam, mik azok.

Fuss

Nem farkasok.
Hanem férfiak.

Nem is.
Két éhes isten.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Háború után a Föld

Az omladozó, mégis biztonságos palotában felépített fészünkbe gubózza elképzelni sem tudtam, milyen lehet odakint a világ. Ellenben anyám, aki gyermekként ezeken a mezőkön és ezekben a folyókban játszadozott nővérével, Létóval és unokatestvéreivel, az ókeaniszokkal, jól ismerte ezt a vidéket. Zakatoló szívverését leszámítva semmi más nem hallottam, míg ő a mellén átvetett, elefántcsontszín vászonba bugyolálva cipelt. Korábban sokszor mesélt a leánykoráról, ezen a földön azonban egyetlen általa leírt zöldellő legelőnek, egyetlen eleven erdőnek sem leltem nyomát. Ehelyett a termékeny, barna földeken még mindig izzó isten-vér sistergett, és vont burkot a haldokló fákra – abból a gyönyörű világból, mely anyám történeteiben létezett, már semmit sem láttam. Anyám mindkettőnk számára elegendő nekértárt hozott magával, ám ahogy egyre inkább éheztem – a gyomrom égett; először csak kívántam, később szükségem volt rá –, észrevettem, hogy a saját adagjából is egyre többet hagy nekem. Később fogtam csak fel, milyen gyönyörű is ez a világ, mikor megpillantottam a zafírkék tengereket, mint elhintett gyémántokat, ragyogni a nap sugarai alatt. Ez azonban egy futó pillanatig tartott csupán, mivel anyám közelebb vont magához, úgy szólította a felhőket, vigyenek minket tovább, egyik szigetről a másikra. Rohanó léptei a madarakat is felzavarták, ám ahol korábban megtorpant volna, hogy megbékítse őket, most egyszerűen csak suhant tovább. Hátunk mögött dübörgött a hajsza. Két éhes isten-farkassal a nyomunkban mi más tehattünk volna, mint hogy menekülünk lélekszakadva?